

ACZÉL GÉZA

pótkuruc

valahol ott cseperedtem repedt fazékként sivalkodva hol a konda
 meg az ő ki a nagy magyar folyónál egyesek szerint fölkiáltott –
 ugorj na – tapicskoló fővenyem volt a selymes homokú ugornya
 álldogáltam a hideg vízben szökdöstem a furcsa tarpai hegy felé
 nem sejtve mily áhítattal forгатom majd számban mézszilva levét
 merengek zászlóbontó kurucon s fél évszázad után az emlék odavág
 még a végén kiderül – majd borsa kopaszként laktam én is e hazát
 s bár araszolgattam nyugatnak kis tótosodással megfogott a nyír
 ez a különös homokos akácós táj máig vonz mint csalóka légyapír
 odaköt ráncos nagyanyám meséje nagypapa kackiás huszáros bajsza
 ahogy jó pirított szalonnák zsírja vásári pecsenyék illata billeg rajta
 és persze apám becsületes kisfröccse mikor diófa alatt pihen a drága
 s mai parádéból ismeretlen módon fölhálálkodik őszülő anyámrá
 odébb a hosszú ujjaival bélyegeket matató bátyus ki szintén tovaszállt
 de azt hiszem ők is meglakták rendesen kelettől szögedig a kis hazát
 miként magam is ücsörögtem eleget a maradandóság kopott városában
 s ha fújt föltről a hazug proletár szél makacsodva mint egy városállam
 dohogtam én is bizonytalan versekkel karcolgattam a rózsaszín eget
 talán életembe gabalyodva talán a szőrös gerillákhoz képest sem eleget
 ám ha kellett mentem a fortyogókhoz a lakitelki poros kukoricásba
 szálltam kék zászlók alatt kerengő hajókba lökdösve napjaitokat a mába
 s ha ideje jött lehalkultam mint az árva könnyököljenek csak innen-onnan
 élelmes nagyvárosiak perememberek hatalomba hízott nagy kulákok
 jelentem a panelvilágból – jól vagyok számból már nem jön semmi átok
 lakom tovább kerge hazámat merengek a farvizen tülekedő társakon
 olykor eszembe jut ő is s ráfejelek – egész létünk úszik mint dinnyehéj
 jó ez a versközelség s az élvezhető nyugalomnak talán odébb a vége még